

Gmina Tuchomie (Polska)

Położenie

Gmina Tuchomie leży w województwie pomorskim, w powiecie bytowskim, z siedzibą gminy w miejscowości Tuchomie, 14 km na południowy zachód od Bytowa. W skład gminy wchodzi sołectwa Ciemno, Kramarzyny, Masłowice Trzebiatkowskie, Masłowice Tuchomskie, Masłowiczki, Modrzejewo, Nowe Huty, Piaszno, Tałowie, Trzebiatkowa, Tuchomie, Tuchomko, Zagony.

Przez gminę przepływa rzeka Kamienica, wypływająca z wąskiego jeziora Kamieniczno. Kamienica w Tuchomiu przepływa przez dwa płytkie jeziora o nieregularnej rynnie: Orlicko (dziś w szczątkowym stanie ze względu na spuszczenie wody w minionych latach) i Tuchomskie.

Jeziora gminne są szczególnie warte wzmianki: wśród 35 zbiorników wodnych o powierzchni powyżej 1 ha, największym jest wspomniane rynnowe jezioro Kamieniczno (32 ha). Mniejsze to jezioro Trzebiatkowskie Wielkie (znane też jako Naleton Duży - 13 ha) i jezioro Trzebiatkowskie Małe (Naleton Mały - 13 ha), z których wypływa rzeka Wieprza, oraz turystycznie wykorzystywane Jezioro Długie (10,5 ha) w Tuchomku. Pięknym zbiornikiem w centrum wsi Piaszno jest liczące ponad 23 ha jezioro Piaszno.

Powierzchnia

Powierzchnia gminy wynosi 111 km kw., z czego 67,1 % powierzchni stanowią użytki rolne, a lasy - 21,8 %. Znajdziemy je w północno - zachodniej części sołectwa Modrzejewo.

Teren gminy jest atrakcyjnie ukształtowany; jego zaletą są czyste jeziora i rozległe lasy z bogatym światem fauny i flory. Pagórkowatu krajobraz ukształtował cofający się lodowiec.

Ludność

Liczba ludności wynosi około 4200 osób, z których prawie 1/3 mieszka w Tuchomiu. Zaludnionymi wsiami są też Kramarzyny (650 mieszkańców) i Trzebiatkowa (475 mieszkańców).

Historia

Okolice Tuchomia zamieszkałe były już w epoce brązu – około 5000 lat temu. Śladami tamtego osadnictwa są kurhany z okresu kultury łużyckiej, zachowane między Trzebiatkową a Masłowicami Trzebiatowskimi oraz koło Piaszna. Na okres rzymski (ok. 2000 lat temu) datowano cmentarzysko w okolicach Jeziora Trzebiatkowskiego Wielkiego.

Początki wsi sięgają XIV w., kiedy to w 1315 r. margrabia brandenburski Waldemar nadał Tuchomie z przynależnościami Chocimirowi, rycerzowi pochodzącemu ze słowiańskiego, najzamożniejszego w czasach średniowiecza rodu rycerskiego Pomorza Wschodniego. Ten ród Święców herbu Gryforyb jest do dziś upamiętniony w herbie gminy: rycerz z tarczą i mieczem nawiązuje do Chocimira.

Europe
for Citizens

W 1385 roku, po śmierci Chocimira ziemie przeszły w ręce Krzyżaków za sumę 3000 grzywien. Zakon nazwał wieś Goschmerstuchen. Ziemia bytowska była uważana za najuboższy rejon państwa krzyżackiego z powodu nieurodzajnych ziem. Mieszkała tu rodzima ludność kaszubska.

W roku 1400 Tuchomie otrzymało przywilej lokacyjny na prawie chełmińskim, a w miejscu rycerskiego grodu Chocimierza Krzyżacy założyli folwark z zarodową hodowlą koni bojowych. Zarządcy krzyżaccy nadzorujący stadniną koni pozostawili nawet notatki z lat 1404 i 1405 o wydatkach na naprawę tego budynku.

W roku 1526 r. ziemia ta stała się lennem polskim, a po śmierci ostatniego potomka księcia pomorskiego Bogusława XIV, przeszła w roku 1637 pod władanie króla polskiego. Okres rządów polskich trwał do roku 1657. W tym okresie większość ludności miejscowej przeszła na protestantyzm. Ze względu na rodzimą ludność kaszubską pastory musieli posługiwać się językiem kaszubskim. W 1586 roku pastor Szymon Krofey wydał w Gdańsku pierwszy druk polsko – kaszubski: „Duchowe piesnie D. Marcina Luthera y ynssich nabożnich mężów. Z niemieckiego w Sławięsky ięzik wilozone”. Kancjonał był napisany w języku polskim z domieszką słów i form słowińsko – kaszubskich.

W roku 1670 wybudowano w Tuchomiu pierwszy ewangelicki kościół. Spłonął jednak a nowy powstał w 1691 r. W 1704 roku niewielka liczba katolików wybudowała w Tuchomiu katolicki kościół drewniany. Część mieszkańców wsi do końca XIX w. posługiwała się językiem kaszubskim i była wyznania katolickiego.

XVIII i XIX wiek upłynęły pod znakiem ciągłych zmian własnościowych i administracyjnych tej ziemi.

Okolo 1710 r. we wsi funkcjonowała szkoła. W 1780 roku była tu papiernia, dwa młyny zbożowe, gospoda i kuźnia. Na początku XIX wieku wieś liczyła 289 mieszkańców. Wtedy też zbudowano drogę łączącą Bytów z Miastkiem. W latach 1896 – 1889 zbudowano nowy kościół ewangelicki w stylu neogotyckim. Świątynię katolicką, zachowaną do dziś, zbudowano w roku 1906 na miejscu poprzedniej, którą strawił pożar w lipcu 1899 r. W czasie budowy kościoła, nabożeństwa odprawiano tymczasowo w sali restauracyjnej (tanecznej) u Wehlowa.

W 1909 r. oddano do użytku linię kolejową pomiędzy Bytowem a Miastkiem. W tym okresie zaczęto budować lokalne drogi do wsi Ciemno, Modrzejewo, Piaszno i Tuchomko. Mieszkało tu wówczas ponad 880 ludzi.

Początek wieku XX to konflikty narodowościowe i walka ludności kaszubskiej o zachowanie tożsamości. Po I wojnie światowej przez te ziemie przebiegała granica państwowa; Tuchomie znalazło się po stronie niemieckiej. W 1933 roku Tuchomie liczyło prawie 900 mieszkańców (w tym 145 katolików). Gmina, a zarazem parafia Tuchomie, obejmowała wówczas miejscowości: Masłowice, Masłowiczki, Tuchomko, Modrzejewo, Nowe Huty, Piaszno, Trzebiatkowo, Tągowie, Ciemno.

Europe
for Citizens

W roku 1940 proboszczem został ksiądz prałat dr Jan Hinz (ur. w 1905 r. w Studzienicach). W czasie II wojny światowej odprawiał nabożeństwa dla Polaków. W parafii pracował do 1976 r.

Po II wojnie światowej, która nie przyniosła tu większych zniszczeń, nastąpiła wymiana ludności – wsie w okolicach Tuchomia zasiedlili Kaszubi z okolic Lipnicy, Dziemian i Kościerzyny, osadnicy z centralnej Polski, repatrianci oraz przymusowo zesłani w ramach akcji Wisła w 1947 roku Ukraińcy. Zróżnicowana etnicznie i kulturowo społeczność w ciągu kilku pokoleń stworzyła nową jakość. Dominujący wśród mieszkańców Kaszubi nadają jednak gminie kaszubskiego charakteru. Początkowo Kaszubi znaleźli się w szczególnie trudnej sytuacji, gdyż przymusowo wpisywani byli na niemiecką listę narodowościową (Volksdeutsch Liste) i wcielani do Wehrmachtu. Wielu Kaszubów razem z Niemcami zostało wywiezionych na roboty na Sybir. Także ludność napływowa, z powodu nieznamienia stosunków narodowościowych, uważała ich za Niemców, ponieważ niekiedy Kaszubi pomiędzy sobą porozumiewali się po niemiecku lub po kaszubsku, który to język ludność napływowa brała za niemiecki dialekt czy lokalną niemiecką gwara.

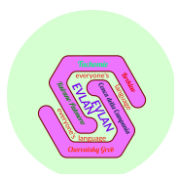
Taki narodowościowy tygiel miał ogromny wpływ na życie gminy. Przez cały okres powojenny ludność zajmowała się głównie rolnictwem zarówno indywidualnym, spółdzielczym, jak i państwowym. Część zatrudniona była w Gminnej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska”, część w zakładach Bytowa lub w zakładach pozarolniczych w samym Tuchomiu (Urząd Gminy, szkoła, drobne zakłady rzemieślnicze). W 1953 r. powstała rozlewnia piwa i wytwórnia wód gazowanych, która zaopatrywała pięć okolicznych gmin. Obecnie przekształcona jest w zakład mechaniczny.

Turystyka i wypoczynek

Infrastruktura turystyczna gminy Tuchomie nastawiona jest przede wszystkim na aktywny wypoczynek. Sprzyja temu zarówno kształtowanie terenu jak i przepiękne jeziora. W ostatnich latach wyznaczono tu atrakcyjne szlaki turystyczne, ścieżki przyrodnicze i rowerowe, przygotowano i udostępniono turystom wiele miejsc wypoczynku i rekreacji zarówno w centrach wsi jak i poza nimi. Warte polecenia są ścieżki rowerowe, niekiedy tak skonstruowane, by bieły po ciekawym terenie oraz wśród starego budownictwa czy obiektów dawnej kultury i rzemiosł. Przy jeziorach powstały gospodarstwa agroturystyczne oferujące aktywne formy wypoczynku oraz nieograniczony kontakt z przyrodą i włączenie do zajęć wiejskich jak grabienie siana, pomoc przy domowych zwierzętach czy grzybobranie.

Wartym wspomnienia, szczególnym miejscem na mapie gminy od lat jest Piaszno, gdzie prywatny przedsiębiorca stworzył replikę gockiej wioski z początków naszej ery, a na jednym z morenowych wzgórz (Góra Lemana) stanęła drewniana wieża widokowa.

Działający w Tuchomiu Gminny Ośrodek Kultury realizuje liczne imprezy plenerowe – od dożynek i spotkań sołeckich po słynne już imprezy kulinarne i kulturalne (Święto nalewki, Święto dyni, Festiwal smaków regionalnych itp.) Osoby nastawione na

Europe
for Citizens

aktywny wypoczynek mogą uczestniczyć w licznych imprezach sportowych (Mistrzostwa Polski Amatorów w Kaszubskim Triathlonie, biegi uliczne Tuchomska Pętla, rajdy rowerowe, turnieje piłkarskie itp.) oraz skorzystać z kajaków i pokonać malowniczy i wymagający odcinek rzeki Kamienicy. W Tuchomiu od połowy lat 90. XX wieku działa także Centrum Międzynarodowych Spotkań, w którym odbywają się różnorodne zjazdy i konferencje (plenery rzeźbiarskie, zjazd animatorów kultury itp.).

CHORVATSKY GROB (SŁOWACJA)

Powierzchnia: 15,12 km kw.

Liczba mieszkańców: 6067

Położenie:

Miasto Chorvátsky Grob to miasto na Słowacji, położone między miejscowościami Ivanka pri Dunaji, Bernolákovo, Veľký Biel, Slovenský Grob i miastem Vajnory i Bratysława.

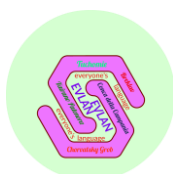
Wieś od południa graniczy z pierwotną drogą, która prowadziła z Vajnory i oddzieliła pierwotne terytorium wsi. Na północy graniczy z terytorium „Hájičky” wyznaczonym przez dopływ Czarnej Wody. Granicę zachodnią tworzy droga krajowa III / 0611, a na południowym zachodzie kanał Blahútov. Najwyższe wzniesienie to wzgórze „Šalaperská hora” (173 m), które znajduje się na północny wschód od wsi. Teren przechodzi z łagodnego tarasu, na którym znajduje się Chorwacki Grob do depresji Šúr. Wieś składa się z trzech głównych jednostek osadniczych - Chorvátsky Grob, Čierna Voda i przyjaznej ekonomicznie siedziby Triblaviny. Reszta terytorium to głównie grunty rolne i winnice.

Historia

Osiedlenie się w tym miejscu jest udokumentowane znaleziskami archeologicznymi z wczesnej epoki kamienia. Pierwsza pisemna wzmianka o wiosce Monar pochodzi z 1214 roku. I dlaczego Monar? Ponieważ w tym czasie w wiosce wykonano biżuterię, a pochodzenie słowa „monar” („dwór”) pochodzi od słowa „manisko”: ornament, klejnot noszony na szyi.

Podczas inwazji tatarskiej w 1241 r. Część ludności Monaru wyprowadziła się i nie wróciła do wioski. Wioska Monar prawdopodobnie została wyludniona w XIV wieku. Te opuszczone domy zostały zajęte przez niemieckich imigrantów. Chorwacki Grob jest wspomniany w tamtych czasach jako Aysgruab. W 1545 r. wojska hiszpańskie króla Ferdynanda spaliły wioskę.

Ponieważ w XVI w. wojska tureckie systematycznie i bezwzględnie pustoszyły Półwysep Bałkański, Chorwaci przybyli na Słowację z obawy przed Imperium Osmańskim. Kiedy w r. 1526 w bitwie pod Mohaczem Turcy zwyciężyli, około 200 000 Chorwatów wyemigrowało w okolice Środkowego Dunaju. Osiedlili się w zdewastowanych miejscach i w 1552 r. przybyli również na terytorium Chorwackiego Grobu.

Europe
for Citizens

Chorwaci zajmowali się rolnictwem i uprawą winorośli. Ponadto były tu kultywowane ludowe rzeźby, koronki, hafty i malarstwo. W latach 1634 - 1780 we wsi mieszkała ludność czysto chorwacka.

Znaczny spadek populacji Chorwatów nastąpił na początku XX w., ale jego obecność w wiosce trwa do dziś.

Turystyka i zabytki

Rezerwat przyrody Šúr

Šúr, leżący od Chorwackiego Grobu w pewnej odległości, jest unikalnym rezerwatem przyrody (od 1952 r.) z błotnistym lasem i wieloma chronionymi gatunkami roślin i zwierząt. Część południowa to chroniony gaj panoński z roślinnością dębowo-burzową i ciepłolubnymi gatunkami roślin. Jest to popularne miejsce dla botaników i zoologów. W pobliżu miasta Šúr znajdują się źródła o alkalicznej wodzie siarkowej. Analiza chemiczna wody leczniczej została opublikowana w 1859 r. przez dr. Alexandra Bauera. Od początku XVII w. istniały tu baseny siarkowe, później instytut dla młodzieży niepełnosprawnej.

Bratysława - stolica Słowacji

Słowacka stolica, leżąca około 20 kilometrów od Chorwackiego Grobu, słynie ze wspaniałego zamku na wzgórzu, w którym obecnie zlokalizowano muzeum archeologiczne, mówiące o historii Słowacji od czasów podbojów rzymskich. Ponadto warte uwagi są zabytkowe kamieniczki, rynek Starego Miasta oraz wiele innych muzeów i izb pamięci.

Małokarpacki Szlak Winny

Warto podkreślić, że Chorwacki Grob leży przy szlaku winnym, gdzie od wieków uprawia się winorośl. Lokalne tłoczarnie wina, wyrabiające doskonałe lokalne trunki, stanowią unikatowy obszar zwany Małokarpackim Szlakiem Winnym. W okresie września-października w małych tłoczarniach, a często i przy drogach, można kupić burciak - napój z pierwszej winnej fermentacji. Nazwa wzięła się stąd, że po szklance tego trunku burczy w brzuchu.

CONCA DELLA CAMPANIA (WŁOCHY)

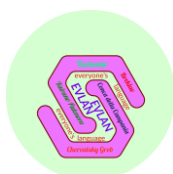
Położenie

Conca della Campania to małe miasteczko i jednocześnie gmina we Włoszech, w północnej części Kampanii, w prowincji Caserta. Położone jest malowniczo na zboczu wygasłego wulkanu Roccamonfina. Jest oddalone od Neapoli o 71 km.

Conca della Campania to jedna z gmin tworzących Górską Wspólnotę „Monte Santa Croce”, położona jest częściowo w Parku Regionalnym „Roccamonfina - Foce del Garigliano”.

Na tym terenie panuje klimat śródziemnomorski.

Miasteczko ma charakter wiejski - wąskie malownicze uliczki meandrują wokół licznych wzniesień na stoku wzgórza.

Europe
for Citizens

Powierzchnia

26,47 km kw.

Ludność

Miasteczko liczy około 1400 mieszkańców.

Historia

Conca della Campania wiąże swoje początki z benedyktyńskimi mnichami ze słynnego opactwa Monte Cassino, którzy już w VIII wieku odkryli żyzność tych ziem i lecznicze właściwości klimatu, rozpoczynając ogromne prace rekultywacyjne, budując pierwsze wioski i domy gospodarstwa agroturystyczne, a także potężny dwór o nazwie „Pilanum”, który był ich początkowym domem. Około roku 1000 benedyktyni, na ruinach poprzedniego, zbudowali kolejny zamek. W tej drugiej fortecy, istniejącej do dziś w centrum wsi, żyli przez około dwieście lat. Jeden z ważnych etapów to rok 1049, kiedy to mieszkańcom zamku udało się skutecznie przeciwstawić lombardzkim książętom Capua. W 1417 r. Conca został lennem rodziny Giovanniego Antonio Marzano, a następnie jego syna Marino. Od 1419 r. aż do XIX wieku przechodził z rąk do rąk pomiędzy członkami tego rodu. W 1850 roku zamek stał się własnością rodziny Galdieri. Dziesięć stuleci zmieniło charakter zamku w stosunku do pierwotnej warowni, jak wieża widokowa, która dziś jest obniżona. W atrium, które otwiera się na duży wewnętrzny dziedziniec, wciąż widoczny jest cenny fresk przedstawiający opata z Monte Cassino podczas przyjmowania duchowieństwa diecezjalnego. Ten obraz, który obejmuje ścianę, wyraźnie wynika z budowy zamku i jest wymownym nawiązaniem do mnichów założycieli. Portal wejściowy jest z tego samego okresu, co freski (XVI wiek); zbudowano go w celu ochrony ludzi i rzeczy. W fortecy znajdowały się tajne przejścia, z których jedno prowadziło do zamku Riardo, a drugie sięgało aż poza mury miejskie, nadal nazywane „Rivo”; jeszcze inne łączyło zamek z pobliskim XV-wiecznym klasztorem dominikanów. Na początku XVI wieku książę Matteo De Capua zlecił znanemu malarzowi z pobliskiego Pietravairano wykonanie tryptyku malowanego na drewnie, przedstawiającego w środkowej części Madonnę delle Grazie, a po bokach świętych Piotra i Pawła, patronów kościoła w Conca. Dzieło zostało zainstalowane w kaplicy zamku, gdzie pozostało do 1770 r., kiedy to książę Charles Invitti podarował obraz kolegiacie Conca. W 1592 roku gościem zamku był Torquato Tasso, autor „Jerozolimy wyzwolonej”. Mieszkał przez około trzy miesiące, zachwycony klimatem i krajobrazem, co najwyraźniej zainspirowało go do tworzenia poetyckich kompozycji. Obecnie zamek należy do rodziny Maddalena, która nabyła ją w 2015 r., próbując przywrócić jej dawną świetność i udostępnić całej społeczności na cele działalności turystycznej, w celu przebudowy obszaru i środowiska tego małego prowincjonalnego miasta.

Turystyka i wypoczynek

Najbardziej atrakcyjne mogą być wycieczki po okolicy po podłożu z wulkanicznego tufu. Na licznych ścieżkach spacerowych wokół miejscowości natrafiamy na górski potok, zasilający miasteczko w wodę oraz napędzający koła młyńskie - do dziś w

Europe
for Citizens

okolicy zachowało się kilka mniej lub bardziej zachowanych zabudowań młynarskich. Można więc powędrować "Ścieżką młynów". Dodatkowych wrażeń dostarczą kaskady i wodospady, w które obfituje park krajobrazowy.

Zimą Stowarzyszenie Pro Loco z Kampanii organizuje Jarmark Bożonarodzeniowy - na ponad 80. stoiskach można skosztować lokalnych produktów i podziwiać lokalne rzemiosło.

Ciekawostką jest tu sanktuarium Della Madonna dei Lattani, umiejscowione w jednym z wielu kraterów wulkanicznych, około 850 m n.p.m. W starej jego części, na ścianie, wykuto łaciński napis, którego tłumaczenie brzmi: „Kto odwiedza ten budynek Matki Bożej w święta poświęcone Jej, Chrystusowi i Uczniom, uzyska 100 dni odpustu za grzechy.” Sama komora sanktuaryjna znajduje się w jaskini, w której niegdyś znaleziono obraz Madonny. Obecnie sanktuarium to wielki kompleks rozbudowywany od XIV/XV wieku. Na szczególną uwagę zasługują kamienne rzeźby, zdobienia i ornamenty muru, wykonywane na przestrzeni wieków przez wielu kamieniarzy. Liczne freski na ścianach ukazują obrazy z życia św. Franciszka.

Ogółem w tym niewielkim mieście znajduje się około 10 kościołów, którym patronują różni święci.

Patronem miasta jest święty Sebastian.

Gospodarka

Podstawą tutejszej gospodarki są oliwki, winorośle i jadalne kasztany.

Założona w 1975 r. Spółdzielnia rolnicza w Conca della Campania „Conca” składa się z grupy producentów kasztanów, których głównym celem jest wzmocnienie ich produktu poprzez podniesienie cen na rynku.

Obecnie Cooperativa Conca ma ponad 150 producentów kasztanów i nie tylko, w celu przedłużenia okresu pracy, skupia również producentów i hodowców brzoskwiń, moreli, śliwek i jabłek.

Ciekawostką są borowiki, na których oparta jest również lokalna kuchnia, oraz wina winami Falangina i Aglianico.

BREKLAV (pol. Brzeclaw, Czechy)

Położenie

Breklav (pol. Brzeclaw) - miasto-stolica powiatu w kraju południowomorawskim w południowych Czechach nad rzeką Dyją. Od Brna jest oddalony o 50 km; blisko stąd do granicy z Austrią i Słowacją.

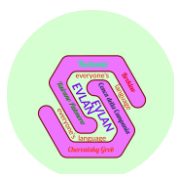
Powierzchnia

Powierzchnia miasta wynosi 87,17 km kw.

Ludność

Na dzień 01 stycznia 2019 r. liczba ludności wynosiła 24 704 osób.

Historia

Europe
for Citizens

Pierwotnie istniał gród warowny, założony przez księcia Brzetysława; w XI w. w jego pobliżu, niejako przy centrum gospodarczym, wojskowym i politycznym powstało miasto, zapożyczając swą nazwę od imienia księcia. W XII w. gród ten stał się (na krótko jednak) siedzibą samodzielnego księstwa. W XV w. zamek był bazą wypadową dla wojsk husyckich, które pustoszyły pobliską Austrię i Węgry. Sto lat później zamek zmienił właściciela - przejął go ród Żerotinów, który to ród przebudował starą twierdzę w stylu renesansowym, powiększając jednocześnie całe miasto.

W XIX w. do rozwoju miasta przyczyniła się budowa linii kolejowej - miasto uzyskało połączenia z Wiedniem i Brnem, Przerowem, Lednicami i Kutem. Węzeł kolejowy spowodował też napływ ludności i dalszy rozwój gospodarczy miasta.

Rozwinął się przemysł cukrowniczy, drzewny, powstała cegielnia, w 1872 roku Breklav otrzymał prawa miejskie. Po I wojnie światowej wszedł w skład Czechosłowacji i stał się na pewien czas częścią historii tego państwa.

Turystyka i wypoczynek

Miasto ma spory potencjał turystyczny: ma kilka zabytków wartych obejrzenia, a dodatkowo jest doskonale skomunikowane z miastami w Czechach oraz w Austrii i Słowacji. Nadaje się idealnie na bazę wypadową do wycieczek bliższych i dalszych. Z miejskich zabytków warto zobaczyć renesansowy pałac z XVI wieku z arkadową fasadą. Warto dostać się na wieżę i podziwiać widoki. Zamek okolony jest parkiem z ciekawymi okazami drzew. W pobliżu pałacu zlokalizowany jest browar i hala hokejowa.

Miasto swojego czasu stanowiło konglomerat narodowościowy; pamiątką po społeczności żydowskiej jest neoromańska synagoga z 1868 roku, w której prezentowana jest historia żydowskiej gminy, zlikwidowanej w 1938 roku. Są tu organizowane czasowe wystawy. Warto też znaleźć w mieście kirkut - żydowski cmentarz i zwiedzić go.

W domu Lichtensteinów (byłej szkole żydowskiej) zlokalizowana jest wystawa poświęcona dawnym władcom Brzeclawia. Można też zwiedzać sam okazały i wyposażony dom Lichtensteinów. Muzeum archeologiczne znajduje się w empirowym pałacu Pohansko, należącym ongiś do rodziny Lichtensteinów. Znajdują się w nim zbiory z pobliskiego grodziska z czasów wczesnosłowiańskich.

W mieście jest kilka kościołów: kościół Nawiedzenia Najświętszej Maryi Panny, modernistyczny kościół sv. Václava z 1992 roku. Pośród starych budynków zlokalizowano budowle z okresu 1. państwa czechosłowackiego. W Brzeclawiu nie ma tradycyjnego średniowiecznego układu z rynkiem. Po centrum jeżdżą samochody, a architektonicznie panuje eklektyzm.

VAIRANO PATENORA (Włochy)

Położenie

Europe
for Citizens

Vairano Patenora - miejscowość i gmina w południowych Włoszech, w regionie Kampania, w prowincji Caserta. Miasta w pobliżu to Pietravairano, Pratella i Roccaromana oraz klasztor Monte Cassino (ok. 50 km). W tym regionie panuje klimat śródziemnomorski.

Powierzchnia

Miasto zajmuje powierzchnię 43 km kw.

Ludność

Miasto zamieszkuje ponad 6100 osób.

Historia

Okolice Vairano były zamieszkałe od czasów starożytnych; przypuszcza się, że już w epoce kamienia mieszkali tu ludzie, chociaż brakuje konkretnych znalezisk. Istnieją liczne odkrycia materiałów neolitycznych: na górze Catreola znaleziono skrobak czerwono-brązowego krzemienia. Wiadomo, że w epoce brązu (XVIII-XI pne) istniała tu osada - skupisko chat zbudowanych z gałęzi i gliny. Znajdują się tu liczne nekropolie położone u stóp góry. W V i IV wieku p.n.e. zamieszkiwali tu Samici, zakładając cywilizację Osco-Samnitów i budując ciąg fortyfikacji w górach Montauro, Catreola i Monteforte. Na tych wzniesieniach odnaleziono resztki warownych budowli. Vairano Patenora - Zamek powstał prawdopodobnie w pierwotnym kształcie w 290 r.p.n.e. pod koniec 3. wojny samnickiej. Całe terytorium przejęli Rzymianie. Od VI do IX wieku naszej ery Vairano było zdominowane przez Longobardów; w XI w. przez Normanów, którzy zbudowali pierwszą fortecę. 20 maja 1191 r. cesarz Henryk VI ze Szwabii upomniał się o zamek przeznaczony dla opata Monte Cassino. Vairanccy odmówili, a w 1193 r. odparli oblężenie zorganizowane przez samego opata Roffredo. Na tę pamiątkę Vairano miało wspaniałe hasło umieszczone wokół godła: „Oblegając Vairano, nic nie otrzymał”.

W zamku w Vairano Patenora bywali cesarz Fryderyk II, król Karol I Anjou, papież Grzegorz X, Karol II zwany Kulawym. Obecny kształt zamek zawdzięcza odbudowie w latach 1491–1503 przez barona Innico II d'Avalosa. W 1590 r. za 41.020,00 dukatów, Vairano zostało kupione przez barona Antonio Mormile z Frignano i pozostało w rękach jego rodziny aż do zniesienia feudalizmu (1806 r.). Ostatnim baronem Vairano był Michele Mormile, który zmarł 3 maja 1820 roku.

Turystyka i wypoczynek

Miasto ma charakter średniowieczny: kręte wąskie uliczki, wiodące pośród murów, zachęcają do spacerów. Jest tu wiele kościołów, pozostałości murów, fortyfikacji i bram miejskich, wśród których można zagubić się i odbyć spacer w historię.

Warty uwagi jest kościół św. Bartłomieja. Zostało wzniesiony w 1310 roku, a następnie zastąpiony przez obecny budynek między 1779 a 1823 rokiem. Do nowej budowli przeniesiono wszelkie zabytki ze starego, wśród których wyróżnia się herb baronów Avalos i śmiertelne szczątki św. Klemensa przeniesione z rzymskich katakumb w 1777 r. Fasada ma neoklasycy portal z bardzo zniszczonym freskiem przedstawiającym św. Bartłomieja. Po obu stronach znajdują się wieże z dzwonnica po prawej stronie.

Europe
for Citizens

Wnętrze składa się z jednej ośmiobocznej nawy. Sufit ozdobiony jest wspianiałymi sztukateriami, w pozostałej części dominują motywy sztukaterii późnego baroku i neoklasycyzmu. W absydzie znajdujemy wspianiałą drewnianą chór. Główny ołtarz, pochodzący głównie ze starożytnej kolegiaty, składa się z pięknych polichromowanych marmurów, które przekształcają się w artystyczne motywy kwiatowe. W nawie znajduje się sześć kaplic bocznych.

Drugim wartym odwiedzenia jest opactwo Ferrary, zbudowane w latach 1171–1179 na polecenie mnicha cysterskiego Giovanniego de Ferraris. Było domem króla Fryderyka II Szwabskiego i przyszłego papieża Celestyna V. Kaplica i fresk pochodzący z XIII wieku przedstawia pogrzeb Malgerio Sorela, który pełnił funkcję lokaja króla Fryderyka II Szwabskiego.

Opactwo znajduje się poza miastem, w otoczeniu zieleni w pobliżu rzeki Volturno. Od mnichów z opactwa Ferrara pochodzi również nazwa słynnej wody mineralnej, której źródło znajduje się kilka kilometrów dalej. Część konstrukcji prowadzi do kaplicy, w której zachował się fresk przedstawiający papieża Celestyna V.

Na historyczne centrum Vairano składa się też się mały kościół pod wezwaniem świętego Jana Chrzciciela. Wnętrze jest jednonawowe ozdobione dekoracjami w XVIII w. Na ścianach są nadal widoczne XVIII-wieczne freski, przedstawiających życie św. Jana Chrzciciela (Wizyta NMP u św. Elżbiety, chrzest Jezusa, spotkanie z Herodem, obietnica Salome, ścięcie św. Jana). Świątynia jest zamknięta dla kultu z powodu poważnych uszkodzeń konstrukcyjnych spowodowanych przez trzęsienie ziemi w 1980 roku.

Gospodarka

To region słynący ze wspianiałych lokalnych produktów. Prowincja Caserta jest prawdziwą kopalnią typowych produktów wysokiej jakości, w tym win, olejów, serów i wędlin. Wśród wielu serów wysokiej jakości produkowanych w prowincji wyróżnia się mozzarella wytwarzana z mleka bawolego.

Koniecznym w tym miejscu trzeba wspomnieć o olbrzymim łubinie Vairano. To starożytny produkt wywodzący się od Egipcjan i z Grecji Kontynentalnej. Jest uprawiany w sposób rzemieślniczy i traktowany jako produkt niszowy, zarzucony na rzecz innych upraw, a dziś wskrzeszany przez małe gospodarstwa. Jest zwykle produkowany na terytoriach Vairano Patenora (Caserta); jego nazwa, olbrzymi łubin lub lupinaccio, również lupinon, wynika z dużych rozmiarów łubinu, który osiąga średnicę ponad 1,6 cm. Łubin Vairano jest przedmiotem niektórych badań naukowych w celu oceny i poznania jego mocy odżywczych. Wiadomo, że ma wysoką zawartość białka (ok. 30%), co sprawia, że przypomina rośliny strączkowe i zboża, a zatem stanowi alternatywę dla jaj i mięsa. Jest łatwostrawny i wydaje się, że ma właściwości terapeutyczne: jego spożycie może zapobiegać cukrzycy, rakowi okrężnicy i obniżyć poziom cholesterolu; niezawierający glutenu jest również przydatny dla osób z celiakią.

Miasto organizuje Festiwal Średniowieczny w ostatni weekend lipca. Wiąże się on z przebraniem w stroje średniowieczne, inscenizacją pokazów (m.in. pożaru na zamku).

Europe
for Citizens

24 sierpnia, w dniu św. Bartłomieja, również są organizowane imprezy okolicznościowe.

Region ten słynie również z doskonałych win: prowincja Caserta była kolebką najstynniejszego wina starożytności, falerno. Ale także wina takie jak Caleno i Faustiniano, chwalone przez Horacego, Wergiliusza, Katona, Pliniusza czy Trebulana pochodziły z tych okolic. Dziś łagodny klimat, umiarkowane opady deszczu, niska wilgotność, gleba wulkaniczna gwarantują produkcję winogron bogatych w cukier. Racjonalizacja systemów uprawy umożliwia pełne wykorzystanie cech winorośli. Rezultatem są wyborne wina o bogatym bukcie i charakterze.

Europe
for Citizens

